

2. nedeľa adventná (6. december 2020)

Jakub 5, 7-8: „7 Tak buďte, bratia, trpezliví až do príchodu Pánovho. Ajhľa, roľník vyčkáva vzácnu úrodu zeme, trpezlivo ju vyčkáva, až sa jej dostane jesenného a jarného dažďa. 8 Aj vy buďte trpezliví, vzmužte si srdcia, lebo sa priblížil Pánov príchod“

Milí bratia a milé sestry,

ste trpezliví? Možno niekto je viac a iný zase menej. Pri niekom stačí, že musí iba chvíľku na niečo čakať a už je nesmierne nervózny. Iný zase dokáže flegmaticky čakať aj celé hodiny a je mu to všetko jedno.

Väčšina z nás je však asi niečo medzi tým. Sú chvíle v živote, keď sa vieme povzniesť aj nad meškanie. Keď si možno aj to samotné čakanie vychutnávame. A sú zase chvíle, keď sme nedočkaví. Keď čakanie chceme mať rýchlo za sebou.

Asi všetci si však uvedomujeme, že sú v našom živote naozaj situácie, v ktorých by sme mohli byť o niečo viac trpezlivejší – k členom svojej rodiny, pri komplikovanejších pracovných úlohách a väčšinou aj k sebe samým...

Vo viacerých profesiách je trpezlivosť veľmi žiadúca vlastnosť. Nie je dobré, ak je niekto nedočkavý, alebo dokonca veci umelo urýchľuje. Najviac je to asi viditeľné pri roľníkoch, ktorých prácu aj Jakub používa ako príklad trpezlivosti.

Nevidia hneď výsledky svojej práce. Trvá to väčšinou celé týždne, mesiace, kým zasiat zrnó vyklíči, vyrastie, dozreje a vydá svoju úrodu. Akokoľvek by bol človek netrpezlivý, tak tento prírodný proces neurýchli.

Trpezlivosťou sa však musia vyznačovať aj mnohé iné profesie. Napríklad učitelia, ktorí tiež výsledky svojej služby, práce, nevidia hneď, alebo hudobníci, ktorí musia veľmi veľa a dlho cvičiť, aby sa vo svojom majstrovstve zdokonalili. A mohli by sme ísť ešte ďalej...

V dnešnej dobe však akosi trpezlivosť vyšla z módy. Ľudia odmietajú trpezlivo na niečo čakať. Chceme všetko hneď a zaraz. Mnohí nevydržia, kým si na danú vec postupne trpezlivo nenasporia. Chcú ju mať teraz. Preto si berú pôžičky, aby si ju mohli kúpiť. Nehovorím, že požičať si je zlé. Niekedy si to situácia vyžaduje, ale mnohí sa zadlžujú bez toho, aby na to mali nejaký pádny dôvod.

Hádam najviac vidno našu netrpezlivosť v dnešnej krízovej situácii. Sme netrpezliví, nevieme sa dočkať, kedy si už budeme môcť dať dole rúška, chodiť do školy, reštaurácii, na športové podujatia bez nejakých obmedzení. Kedy aj v našom zbore už konečne budeme môcť žiť normálnym životom a mať znova všetky zaužívané stretnutia.

Mnohí sme z toho veľmi nervózni a podráždení. Chceli by sme normálnosť hneď a zaraz.

Možno takou najnevinnejšou a najneškodnejšou formou netrpezlivosti je netrpezlivosť našich detí pri očakávaní Vianoc. Tá je skôr milá a možno aj my starší si s nostalgiou spomíname, ako sme sa nevedeli dočkať, kedy už konečne prídu.

Sestry a bratia, Božie Slovo nám však trpezlivosť predkladá ako vlastnosť, ktorá by mala byť vlastná každému veriacemu.

V Prísloviach 15, 32 sme vyzvaní: *Lepšie je byť trpezlivým, ako byť udatným, lepšie je ovládať sa, ako zaujať mesto.*

Aj v listoch apoštola Pavla je trpezlivosť spomínaná ako dôležitá vlastnosť každého kresťana – v Hymne lásky čítame, že *láska je trpezlivá, alebo zhovievavosť* je jedným z ovocí Ducha.

Viera, láska a nádej sú možno tie top vlastnosti, ktoré by mali byť v srdci kresťana, ale popri nich je naozaj dôležitá aj trpezlivosť.

Príklad trpezlivosti máme aj v životoch viacerých biblických postáv – minule som na internete našiel celkom pekný citát - *Jozef čakal 13 rokov. Abrahám čakal 25 rokov. Mojžiš čakal 40 rokov. Ježiš čakal 30 rokov. Ak Ťa Pán necháva čakať, si v dobrej spoločnosti.*

Trpezlivosť je jednoducho vlastnosť, ktorú ako veriaci ľudia potrebujeme, pretože **viera nám neponúka rýchle a lacné riešenia. Ponúka nám pevný základ a aj cieľ našich životov. A to, čo má hodnotu, čo je stále, to tu nie je hneď a zaraz.**

Z môjho osobného pozorovania je práve netrpezlivosť dôvodov mnohých kríz viery, ktoré veriaci človek prežíva. Mnohí aj v mojom okolí prešli krízou viery, lebo Boh, podľa ich predstáv nekonal hneď a zaraz. Hneď nesplnil ich modlitby. Hneď nenastali v ich živote vytúžený pokoj a prosperita. Automaticky z toho usúdili, že Boh je slabý, alebo vôbec neexistuje.

Z tohto hľadiska je trpezlivosť v živote kresťana v istom zmysle rovnako dôležitá ako viera - vierou nás už Boh uchopil, mnohí sme boli vo viere vychovaní, uverili sme v evanjelium, spoznali sme Pána Ježiša, mnohí z nás prebojovali aj pochybnosti a kritické otázky vo svojej viere. **Dôležité je však v nej aj vytrvať. Nielen uveriť, ale stále veriť.** A v tom nám pomáha trpezlivosť.

Bez viery síce nie je spasenie, ale trpezlivosť nám veľmi pomáha vieru si udržať, aj keď nie je vždy slnko na oblohe, aj keď nie všetky modlitby sú hneď vypočuté, aj keď Pán dlho neprichádza.

Čo nám môže pomôcť byť trpezlivými? Skúsme si spomenúť na úvod kázne. Tam som spomínal, že asi väčšina z nás je v istých momentoch trpezlivá a inokedy nie – **vieme byť väčšinou trpezliví, ak vidíme v našom očakávaní zmysel.** Ak vieme, že sa raz dočkáme a je pred nami pozitívny cieľ.

Pacient trpezlivo znáša liečbu, ak vie, že má nádej, že prinesie uzdravenie. Nával povinnosti v práci dokážeme znášať akosi ľahšie, ak vieme, že nás o niekoľko dní čaká vytúžená dovolenka, alebo odmena v podobe vyššej mzdy. Roľník dokáže čakať dlhé mesiace, pretože má pred očami vidinu dobrej úrody.

V podstate podobne sa rokmi učíme očakávať aj Vianoce - z detskej netrpezlivosti sa dostávame do stavu, v ktorom si dokážeme vychutnávať aj samotný Advent. Vianoce sú super, ale aj obdobie ich očakávania si zrazu vieme vychutnať a spoznávame jeho cenu.

Tak by to malo byť aj v našom živote viery a aj pri očakávaní Pánovho dňa. Máme pred očami vzácny a nádherný cieľ. Je fajn, ak sa naň tešíme a nevieme sa ho dočkať. **Aj cesta, aj očakávanie však môžu byť nádherné.** Môžeme si ich vychutnávať. Trpezlivo nimi prechádzať. Neponáhľať sa až tak veľmi a tešiť sa z každého dňa a hodiny, ktorá nás približuje k cieľu nášho spasenia.

S veľkou láskou si spomínam, ako sme ešte minulý rok cestovali autom na dovolenku. Spomínam si najmä na chvíľu, keď k vytúženému cieľu, k moru, sme mali ešte veľmi ďaleko a ešte nás čakal vyše deň cesty. Prechádzali sme diaľnicou neďaleko Budapešti a pred očami sa nám zjavila nádherná scenéria vychádzajúceho obrovského mesiaca nad vinicami blízko cesty. Možno si na túto chvíľu spomínam viac, než na samotnú dovolenku. Tá bola super, ale vychutnával som si aj samotnú cestu k moru a vôbec som sa neponáhľal.

Podobný je aj zdroj trpezlivosti na ceste každého kresťana. Ja viem, že nie sú vždy na nej len krásne mesiace vychádzajúce nad vinicami, ale aj mnohé búrky, dažde, pohromy, ale vedomie, že naša cesta má cieľ, nám musí dodávať obrovskú trpezlivosť.

Druhý príchod Pána tak aj pre nás nechce byť zdrojom našej netrpezlivosti, ale naopak zdrojom nášho pokoja a vytrvalosti. Písmo nám to všetko nezvestuje, aby nám nahnalo strach, ale naopak, aby nás upokojilo. Čímkoľvek prechádzate, čokoľvek prežívate, to nie je to posledné, čo vás čaká. Na konci všetkého príde Pán.

To nie je na naše znepokojenie, ale na naše potešenie – ako sa to píše v 126. žalme - *Chodí a chodí s plačom ten, čo nosí semeno na siatie; iste príde domov s plesaním, znášajúc svoje snopy.* Táto nádej nech je teda aj zdrojom našej trpezlivosti a vytrvalosti.

Amen.